

และรถยนต์คันดังกล่าวได้รับความเสียหาย ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีคำสั่งตามหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๕๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า เหตุที่เกิดขึ้นเกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดี จึงให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ต่อมา ประธานสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาแล้วมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๑ ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการใช้สิทธิไล่เบียดดังกล่าวเป็นไปตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งใช้เฉพาะกรณีเจ้าหน้าที่ได้กระทำการโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเท่านั้น ซึ่งศาลยุติธรรมพิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีประมาทเลินเล่อเท่านั้น ข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจึงเป็นการพิจารณาวินิจฉัยที่เกินหรือนอกเหนือไปจากคำพิพากษาของศาลยุติธรรม อีกทั้งไม่มีคำพิพากษาที่วางแนวทางไว้อย่างชัดเจนว่าการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงนั้นคือประการใด การสรุปว่าผู้ฟ้องคดีขับรถโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจึงเป็นการสรุปอย่างรวบรัด โดยอาศัยเพียงรายงานการตรวจพิสูจน์ที่ ๒/๒๕๔๓ ของกองกำกับการวิทยาการ เขต ๑ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบกับสำนักวิชาการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองพิสูจน์หลักฐานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิบัติการตามหน้าที่ภายหลังเกิดเหตุทั้งสิ้น อีกทั้งในเอกสารดังกล่าวก็ไม่มีการระบุหรือให้ความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีขับรถด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงแต่ประการใด การสรุปว่าผู้ฟ้องคดีขับรถโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงเป็นการอนุมานจากพยานเอกสารทั้งสิ้น ทั้งที่ปกติแล้วการขับรถโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงที่พบโดยทั่วไปของผู้ขับรถ และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้การว่ามีรถยนต์สีขาวไม่ทราบหมายเลขทะเบียนได้เปลี่ยนช่องเดินรถออกมายังช่องเดินรถด้านขวาอย่างกระชั้นชิด ทำให้ต้องตัดสินใจหักหลบนั้น ก็เชื่อมกับรายงานการพิสูจน์ของกองกำกับการวิทยาการ เขต ๑ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ลงความเห็นว่าเป็นรอยครูดสีดำของยางรถบนไหล่ทางด้านขวาเป็นทางยาวต่อเนื่องเฉียงทแยงเข้าไปในช่องเดินรถช่องซ้าย ซึ่งก็คือรอยครูดที่ผู้ฟ้องคดีหักหลบรถยนต์สีขาวที่ตัดหน้าอย่างกระชั้นชิดนั่นเอง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า เป็นคำให้การที่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานยืนยันที่มีน้ำหนักพอจะรับฟังได้ ทั้งที่กรณีนี้ไม่สามารถนำบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็นหรือได้ยินหรือทราบเหตุการณ์มาให้ถ้อยคำได้ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีก็น่าจะมีเหตุผลสมควรรับฟังคำให้การของผู้ฟ้องคดีในฐานะพยานบอกเล่าเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม หรือมิเช่นนั้นก็ไม่ควรวินิจฉัยในทางที่เป็นผลร้ายแก่ผู้ฟ้องคดีว่าประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตามหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑

ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า มูลคดีสืบเนื่องมาจากเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นพนักงานขับรถของผู้ถูกฟ้องคดี ได้ขับรถยนต์รับรองของผู้ถูกฟ้องคดี ยี่ห้อวอลโว่ คันหมายเลขทะเบียน ๓ว ๔๘๙๗ กรุงเทพมหานคร ประสบอุบัติเหตุพลิกคว่ำ เป็นเหตุให้นายวิจิตร แจ่มใส สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ และนายกิตติภณ ชูรัตน์ ผู้ติดตามเสียชีวิต ส่วนผู้ฟ้องคดีและนายปกรณ์ ดันโสรัจประเสริฐ ได้รับความเจ็บ ผู้ถูกฟ้องคดี จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๓๒๔/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๔๑๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเพิ่มเติม เพื่อพิจารณากรณีดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเสนอต่อเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยมีความเห็นว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นในครั้งนี้รวมทั้งสิ้น ๑,๓๗๓,๑๒๕ บาท และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ถือไม่ได้ว่าเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘ ประกอบมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดี เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเสนอ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือด่วน ที่ สผ ๐๐๐๓/๓๖๑๕ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของคณะกรรมการดังกล่าวไปให้กระทรวงการคลังพิจารณาตามระเบียบ ต่อมา กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลาง ได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๖.๕/๔๖๔๕ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิด โดยเห็นว่า ตามพฤติการณ์ ผู้ฟ้องคดีขับรถโดยใช้ความเร็วสูงมากกว่าความเร็วทั่วไปของการขับรถที่อยู่ในภาวะที่จะควบคุมรถได้ จึงเป็นการขับรถด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ต่อมา ทายาทนายวิจิตร แจ่มใส ได้แก่ นางดวงสมร หรือนางสมร แจ่มใส นางสาวจิรวีรสสา แจ่มใส

/และพันตรี สุขภา...

และพันตรี สุขภูษา แจ่มใส ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีขอให้
 จ่ายค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เกิดจากการกระทำโดยประมาทของพนักงานขับรถส่งผลให้
 นายวิจิตร แจ่มใส ถึงแก่ความตาย และในวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๔ ทายาททั้งสามของ
 นายวิจิตร แจ่มใส เป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นจำเลยที่ ๒
 ต่อศาลแพ่ง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๔ เรียกร้องให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ต่อมา
 เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๕ ศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๕๒๔๕/๒๕๔๕
 ให้จำเลยที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี และจำเลยที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าปลงศพ
 และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นแก่โจทก์ทั้งสามจำนวน ๒๘๖,๐๙๘ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย
 ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๔) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ
 ชำระค่าขาดไร้อุปการะให้แก่โจทก์ที่ ๑ จำนวน ๓๖๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี
 นับแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๓ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ และชำระค่าฤชาธรรมเนียม
 แทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ ๕,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา
 ดังกล่าวต่อศาลอุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๐ ศาลแพ่งได้อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์
 โดยศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น คู่ความไม่ฎีกาคำพิพากษา
 ศาลอุทธรณ์ดังกล่าว คดีถึงที่สุดโดยจำเลยที่ ๒ ในคดีดังกล่าวซึ่งเป็นผู้ถูกฟ้องคดีคดีนี้
 ได้ชำระหนี้ตามคำพิพากษาของศาลดังกล่าวเป็นจำนวนเงิน ๑,๐๕๕,๘๔๙.๐๙ บาท
 ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๕๖๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙
 พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด กรณีศาลแพ่ง
 มีคำพิพากษาและศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลแพ่ง คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง
 ความรับผิดชอบทางละเมิดได้รายงานความเห็นการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด
 ตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๑ และคณะกรรมการกลั่นกรองด้านวินัย ได้รายงานผล
 การพิจารณากลั่นกรองรายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดผู้ฟ้องคดีต่อ
 เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตามหนังสือคณะกรรมการกลั่นกรองด้านวินัย ลงวันที่ ๑
 กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑
 รายงานความเห็นการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดไปยังกรมบัญชีกลาง ต่อมา
 เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ กรมบัญชีกลางได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕
 แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดโดยให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชดใช้เงินครึ่งหนึ่ง
 จากร้อยละ ๕๐ ของความเสียหาย ๑,๐๕๕,๘๔๙.๐๙ บาท คิดเป็นเงิน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท
 ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิด

/ของเจ้าหน้าที่...

ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑ และผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวในวันเดียวกันนี้ ต่อมา เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้เสนอความเห็นยืนยันตามคำสั่งเดิมให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรเห็นชอบ ซึ่งประธานสภาผู้แทนราษฎรได้มีคำสั่ง เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๑ เห็นชอบตามที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเสนอ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๒๑๔๗ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวพร้อมทั้งแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า คำสั่งของเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรตามหนังสือที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งโดยมิชอบ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีออกคำสั่งตามความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดที่แต่งตั้งตามคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๕๖๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ซึ่งวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีขับรถด้วยความเร็วสูงและประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง โดยอาศัยเพียงความเห็นของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรตำบลปากคลองรังสิต และสำนักวิชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองพิสูจน์หลักฐาน ซึ่งเป็นเพียงเอกสารประกอบการพิจารณาประเภทหนึ่งเท่านั้น และได้ทำขึ้นภายหลังเกิดเหตุ จึงมิได้มีคุณค่าและความน่าเชื่อถือที่หนักแน่นเพียงพอที่จะนำมาเป็นเอกสารหลักฐานในการวินิจฉัยว่าการขับรถของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่ ทั้งที่ยังมีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญอื่นๆ ที่จะต้องคำนึงถึงประกอบการวินิจฉัย ได้แก่ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ขับรถยนต์มิได้ดื่มสุราหรือเมเมา เพราะผู้ฟ้องคดีเป็นคนไม่ดื่มสุรา หรือรถยนต์คันเกิดเหตุมีการตรวจสอบสภาพอยู่สม่ำเสมอ เป็นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า กระบวนการและขั้นตอนการพิจารณาว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่นั้น ได้ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดและผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการกลั่นกรองด้านวินัยพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง เพื่อเป็นหลักประกันในการออกคำสั่ง อีกทั้งได้ส่งให้กรมบัญชีกลางเพื่อพิจารณาตรวจสอบตามระเบียบของ

/ทางราชการ...

ทางราชการ และกรมบัญชีกลางได้มีความเห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งโดยมิชอบ มิได้มีคุณค่าและความน่าเชื่อถือที่หนักแน่นเพียงพอที่จะนำมาเป็นเอกสารหลักฐานในการวินิจฉัยว่าการชั้บรถของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงนั้น จึงไม่อาจรับฟังได้อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า คำพิพากษาของศาลแพ่งในคดีหมายเลขแดง ที่ ๕๒๔๕/๒๕๔๕ ซึ่งพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นจำเลยที่ ๒ ร่วมกันชำระค่าปลงศพ ค่าใช้จ่ายอันจำเป็น ค่าขาดไร้อุปการะ ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ ค่าทนายความให้แก่โจทก์ และศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง โดยให้เหตุผลในคำวินิจฉัยว่า เหตุที่เกิดขึ้นเกิดจากความประมาทของผู้ฟ้องคดีชั้บรถด้วยความเร็วสูงเพียงฝ่ายเดียวนั้น กรณีดังกล่าวเป็นกรณีที่โจทก์ได้ฟ้องโดยใช้สิทธิทางแพ่งเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนในเรื่องละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่จะใช้ในการวินิจฉัยว่า หากจำเลยได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เท่านั้น การที่ศาลมิได้วินิจฉัยว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก็ได้หมายความว่า การกระทำนั้นเป็นประมาทเลินเล่อธรรมดา เพราะในการวินิจฉัยว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ในเรื่องละเมิดมีประเด็นให้วินิจฉัยเพียงว่า เป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่อหรือไม่เท่านั้น ดังนั้น คำพิพากษาของศาลแพ่งและศาลอุทธรณ์ที่วินิจฉัยว่า การกระทำดังกล่าวเป็นความประมาทของผู้ฟ้องคดีที่ชั้บรถด้วยความเร็วสูงเพียงฝ่ายเดียวนั้น จะถือว่าเป็นกรณีที่ศาลได้วินิจฉัยการกระทำดังกล่าวเป็นเพียงประมาทเลินเล่อธรรมดา โดยมีใช้ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่งผลให้การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หาได้ไม่ เมื่อยังไม่มีการวินิจฉัยว่าการกระทำดังกล่าวเป็นประมาทเลินเล่อหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๖๐๑/๐๘๗ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ กำหนดให้ผู้ที่มิอำนาจกำหนดมาตรฐานความร้ายแรง คือ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบทุกคนจนถึงคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์หรือศาล เมื่อกรณีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการตามระเบียบของทางราชการครบถ้วน ตลอดจนได้มีการตรวจสอบจากกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง

/และต่อมา...

และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๕๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี คิดเป็นเงิน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของ เจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ถือได้ว่า เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งเห็นว่า กรณีเป็นการกระทำโดยประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่ากรณีนี้ศาลแพ่งและศาลอุทธรณ์ ได้มีคำพิพากษาแล้วว่าเป็นกรณีประมาทเลินเล่อมิใช่เป็นประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้ขับรถยนต์โดยใช้ ความเร็วประมาณ ๑๑๐ กิโลเมตร ถึง ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ซึ่งแม้ว่าเป็นความเร็วที่รถยนต์ บนทางด่วนอาจใช้กันอยู่โดยทั่วไปแต่ความเร็วดังกล่าวย่อมเป็นความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด หากผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นพนักงานขับรถยนต์ได้ใช้ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นผู้ฟ้องคดี จักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ อุบัติเหตุดังกล่าวก็คงไม่เกิดขึ้น หรือหากเกิดผลขึ้นก็คงจะ ร้ายแรงน้อยกว่านี้ ประกอบกับ ไม่ปรากฏว่ามีพยานหลักฐานตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า อุบัติเหตุ ดังกล่าวมีสาเหตุเกิดจากการที่รถยนต์สีขาวไม่ทราบหมายเลขทะเบียนได้ขับตัดหน้าอย่าง กระชั้นชิด ผู้ฟ้องคดีจึงได้หักหลบนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรงและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท นับว่า สมเหตุสมผลแล้ว และเมื่อประธานสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ได้พิจารณาอุทธรณ์โดยมีความเห็นยืนตามความเห็นที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเสนอ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ สผ ๐๐๐๕/๕๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินมาชดใช้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีชอบด้วย กฎหมายแล้ว จึงพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหน่วยงานทางปกครองย่อมมีหน้าที่ ต้องผูกพันต่อการใช้ดุลพินิจของตนในการพิจารณาหรือกระทำการใดๆ ก็ตามที่มีข้อเท็จจริง อย่างเดียวกัน หากหน่วยงานทางปกครองปฏิเสธการใช้ดุลพินิจดังกล่าวโดยไม่มีเหตุผล อันสมควร ถือเป็นการเลือกปฏิบัติและเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบเป็นคำสั่งทางปกครอง ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๕๖๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด กรณีศาลแพ่งมีคำพิพากษาและศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

/และต่อมา...

และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ชุดที่ ๒ ในกรณีให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดฐานประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ถึงอธิบดีกรมบัญชีกลางต่อไป และกรมบัญชีกลางได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดโดยกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายครั้งหนึ่งจากร้อยละ ๕๐ ของความเสียหาย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินค่าสินไหมทดแทน เป็นเงินจำนวน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า หนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ เป็นคำสั่งทางปกครองที่มีชอบด้วยกฎหมายเพราะใช้ดุลพินิจครั้งที่ ๒ โดยปฏิเสธดุลพินิจครั้งแรกของตนทั้งที่เป็นข้อเท็จจริงและเหตุการณ์เดียวกันทุกประการ กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีเคยเห็นว่าเหตุการณ์รถพลิกคว่ำในวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามมาตรา ๑๐ ประกอบ มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดตามคำสั่งที่ ๔๑๘/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ แต่ในเวลาต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีกลับมีความเห็นที่ตรงข้ามกับดุลพินิจครั้งแรกของตนเอง โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงในเหตุการณ์รถพลิกคว่ำในวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๒๕๖๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ดังนั้น หนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีชอบด้วยกฎหมายเพราะเหตุปฏิเสธการใช้ดุลพินิจที่ผ่านมา นอกจากนี้ กรมบัญชีกลางได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบโดยกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายครั้งหนึ่งจากร้อยละ ๕๐ ของความเสียหายตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แสดงว่าเหตุที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดทางละเมิดเพราะเหตุประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงนั้น เป็นการพิจารณาจากหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ของผู้ถูกฟ้องคดีฝ่ายเดียว อีกทั้ง ยังเป็นความเห็นในทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสดำเนินการแสดงพยานหลักฐานเพิ่มเติม การพิจารณาของกรมบัญชีกลางจึงเป็นการไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการ

/อันเป็น...

อันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่งตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ถือว่ากรมบัญชีกลางวินิจฉัย โดยปราศจากข้อเท็จจริงสนับสนุนที่เพียงพออันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งยัง ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติมาตรา ๕๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินค่าทดแทนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีโดยอาศัยผลการวินิจฉัยที่มีชอบด้วยกฎหมาย ของกรมบัญชีกลาง ตามหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ หนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ ของผู้ถูกฟ้องคดีจึงมิชอบด้วยกฎหมาย ไปด้วย ส่วนการที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีขับรถนอกช่องจราจรด้วยความเร็ว ๑๑๐ กิโลเมตร ถึง ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุที่รุนแรง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า นอกจากแผนผังจำลองการเคลื่อนที่และภาพถ่ายที่เกิดเหตุจากรายงานการตรวจพิสูจน์ ที่ ๒/๒๕๕๓ งาน ๔ กองกำกับการวิทยาการเขต ๑ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แล้ว ก็ไม่ปรากฏว่ามีหลักฐานการพิสูจน์ใดให้เป็นที่ยอมรับได้จากสถาบันทางวิชาการพิสูจน์หลักฐานอันเป็นที่ยอมรับและน่าเชื่อถือ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรตามหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑

ผู้ถูกฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีขอถือเอาคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นคำแก้อุทธรณ์และชี้แจงเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็น หน่วยงานทางปกครองย่อมมีหน้าที่ต้องผูกพันต่อการใช้ดุลพินิจที่ผ่านมาของตนในการ พิจารณาหรือกระทำการใดๆ ก็ตามที่มีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน หากหน่วยงานทางปกครอง ปฏิเสธการใช้ดุลพินิจดังกล่าวโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ถือเป็นการเลือกปฏิบัติและเป็นการ ใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๓๒๔/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด กรณีเกิดความเสียหายแก่รถยนต์ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๔๑๘/๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเพิ่มเติม เพื่อพิจารณาเหตุดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ได้รายงานผล การสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเสนอต่อเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยมีความเห็นว่า

/ความเสียหาย...

ความเสียหายที่เกิดขึ้นในครั้งนี้อยู่รวมทั้งสิ้น ๑,๓๗๓,๑๒๕ บาท และการกระทำของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่ถือว่าเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘ ประกอบมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดี ต่อมา เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดี ได้มีหนังสือ ด่วน ที่ สผ ๐๐๐๓/๓๖๑๕ ถึงกระทรวงการคลัง เรื่อง แจ้งผลการสอบข้อเท็จจริง กรณีรถยนต์รับรองเกิดอุบัติเหตุ ได้ส่งผลการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดทางละเมิดให้กระทรวงการคลังพิจารณาตามระเบียบ ซึ่งเมื่อเกิดความเสียหาย แก่หน่วยงานของรัฐแห่งใด ให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐดังกล่าวแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาเสนอความเห็นเกี่ยวกับ ผู้ต้องรับผิดและจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้นั้นต้องชดใช้ตามข้อ ๘ ของระเบียบ สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว ให้เสนอความเห็นไปยังผู้แต่งตั้งตามข้อ ๑๖ ของระเบียบดังกล่าว กรณีดังกล่าวการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ตลอดจนความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ที่เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ แต่ไม่ถือว่าเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงนั้น เป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินงาน เพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงว่า มีการกระทำละเมิดและมีผู้ใดจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหม ทดแทนหรือไม่ จำนวนเท่าใด อันเป็นขั้นตอนดำเนินการภายในของฝ่ายปกครอง มิได้มีผลโดยตรง ต่อผู้ฟ้องคดี ยังไม่มีผลเป็นการก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน รั้งหรือมีผลกระทบต่อ สถานภาพของสิทธิ หรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด กระบวนการดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่ง ทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อันจะส่งผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งอยู่ในฐานะหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐย่อมมี หน้าที่ต้องผูกพันต่อการใช้ดุลพินิจที่ผ่านมาของตนในการพิจารณาหรือกระทำการใด ๆ ก็ตามที่มีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันแต่อย่างใด หลังจากที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้มีหนังสือ ด่วน ที่ สผ ๐๐๐๓/๓๖๑๕ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๓ ถึงกระทรวงการคลัง เพื่อแจ้งผลการสอบข้อเท็จจริงตามระเบียบฯ นั้น กรมบัญชีกลางโดยรับมอบอำนาจจาก กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๖.๕/๔๖๔๕ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิด โดยเห็นว่า ตามพฤติการณ์ผู้ฟ้องคดีชั้บรรด

/โดยใช่...

โดยใช้ความเร็วสูงเกินกว่าความเร็วทั่วไปของการขั้บรถยนต์ที่อยู่ในภาวะที่จะควบคุมรถได้ จึงเป็นการขั้บรถด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หนังสือฉบับดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่ง ที่ ๒๕๖๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดขึ้นมาพิจารณาในชั้นแรก โดยมติคณะกรรมการเสียงข้างมาก เห็นว่า เป็นการกระทำละเมิดโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และเมื่อพิจารณาเสร็จแล้วได้ส่งรายงานความเห็นการสอบข้อเท็จจริงให้คณะกรรมการกลั่นกรองด้านวินัยพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง และตามหนังสือคณะกรรมการกลั่นกรองด้านวินัย ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ได้เห็นชอบกับมติคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเสียงข้างมากที่เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ถึงอธิบดีกรมบัญชีกลาง เรื่อง รายงานความเห็นการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด เพื่อให้กรมบัญชีกลางตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งต่อมากรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิด โดยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชดใช้เงินครึ่งหนึ่งจากร้อยละ ๕๐ ของความเสียหาย ๑,๐๕๕,๘๔๙.๐๙ บาท คิดเป็นเงิน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท ตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นจำนวนเงิน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท นั้น จึงมิใช่เป็นกรณีที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิเสธใช้ดุลพินิจในครั้งแรกโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อันเป็นการเลือกปฏิบัติและเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบและเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ นอกจากนี้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีมิใช่เป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่าก้นมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น เป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามกฎหมาย ตามข้อ ๑๐๑ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า การพิจารณาของกรมบัญชีกลางได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิด โดยกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชดใช้เงินครึ่งหนึ่งจากร้อยละ ๕๐ ของความเสียหายตามมาตรา ๑๐ ประกอบ

/มาตรา ๘...

มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นการพิจารณาจากหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ของผู้ถูกฟ้องคดี ฝ่ายเดียว ซึ่งลงความเห็นในทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานเพิ่มเติม การพิจารณาของกรมบัญชีกลางจึงเป็นการไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่งตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ถือได้ว่า กรมบัญชีกลางวินิจฉัยโดยปราศจากข้อเท็จจริงสนับสนุนที่เพียงพออันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีโดยอาศัยผลการวินิจฉัยที่มีชอบด้วยกฎหมายของกรมบัญชีกลางตามหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ดังนั้น หนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ ของผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีชอบด้วยกฎหมายไปด้วย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ในการพิจารณาเพื่อออกคำสั่งทางปกครองให้ชดใช้เงินตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ กระบวนการและขั้นตอนเพื่อพิจารณาออกคำสั่งได้เริ่มจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๕๖๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดขึ้นมาพิจารณา โดยมติคณะกรรมการเสียงข้างมาก เห็นว่า เป็นการกระทำละเมิดโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งการพิจารณาของคณะกรรมการชุดดังกล่าวได้มีการเชิญผู้ฟ้องคดีมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ อันเป็นการเปิดโอกาสให้มีการโต้แย้งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๑๕ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ถึงอธิบดีกรมบัญชีกลาง เรื่อง รายงานความเห็นการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เพื่อให้กรมบัญชีกลางตรวจสอบ และกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง ได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิด โดยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชดใช้เงินนั้น เป็นการดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดตามข้อ ๑๗ ของระเบียบ

/สำนักนายก...

สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การพิจารณาของกรมบัญชีกลางย่อมเป็นดุลพินิจที่จะพิจารณาให้บุคคลใดส่งพยานหลักฐานหรือมาให้ถ้อยคำเพื่อประกอบการพิจารณาเพิ่มเติมอีก มิใช่เป็นเงื่อนไขว่าจะต้องมีการเรียกพยานบุคคลหรือผู้เสียหายในทุกกรณีแต่อย่างใด ตามข้อ ๑๗ วรรคสาม ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งต่างกับการพิจารณาของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน ประกอบกับ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีมิใช่เป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น จึงเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่วินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นการวินิจฉัยโดยพิจารณาจากแผนผังจำลองการเคลื่อนที่และภาพถ่ายที่เกิดเหตุจากรายงานการตรวจพิสูจน์ที่ ๒/๒๕๔๓ งาน ๔ กองกำกับการวิทยาเขต ๑ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยไม่ปรากฏว่ามีหลักฐานการพิสูจน์ใดให้เป็นที่ยอมรับได้จากสถาบันทางวิชาการพิสูจน์หลักฐานอันเป็นที่ยอมรับและเชื่อถืออื่น ๆ ทั้งที่ความเป็นจริงยังไม่สามารถพิสูจน์ทราบให้ได้มากกว่านี้เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมระบบได้สวน โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำวินิจฉัยดังกล่าวเป็นเพียงดุลพินิจโดยมีพื้นฐานมาจากความเชื่อจากพยานหลักฐานที่ไม่ชัดเจน นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า มาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติการทางพิเศษแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้กำหนดให้รถยนต์อื่นๆ นอกจากรถยนต์บรรทุกที่มีน้ำหนักรวมทั้งน้ำหนักบรรทุกเกิน ๑,๒๐๐ กิโลกรัม หรือรถบรรทุกคนโดยสารและรถยนต์ลากจูง รถพ่วง รถบรรทุกที่มีน้ำหนักรวมทั้งน้ำหนักบรรทุกเกิน ๑,๒๐๐ กิโลกรัม หรือรถยนต์สามล้อ จะต้องวิ่งบนทางด่วนด้วยความเร็วไม่เกิน ๙๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้ขับรถยนต์โดยใช้ความเร็วประมาณ ๑๑๐ กิโลเมตรถึง ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ย่อมเป็นความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ซึ่งผู้ฟ้องคดีสมควรใจเข้าเสี่ยงภัยเอง และเมื่อพิจารณาแผนผังจำลองการเคลื่อนที่และภาพถ่ายที่เกิดเหตุจากรายงานการตรวจพิสูจน์ ที่ ๒/๒๕๔๓ งาน ๔ กองกำกับการวิทยาเขต ๑ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีจราจร ปรากฏว่า พบรอยครูดสีดำบนพื้นผิวไหล่ทางด้านขวาเฉียงทแยงไปถึงสุดไหล่ทางด้านซ้ายติดกับแนวรั้วตาข่ายริมทางด่วน จึงเชื่อได้ว่า

/ในขณะ...

ในขณะที่เกิดเหตุผู้ฟ้องคดีได้ขับรถออกนอกช่องทางจราจรและได้พยายามบังคับรถให้กลับเข้าช่องทางจราจรแต่ด้วยความเร็วของรถ จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุรุนแรง ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวังที่จกต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์อุบัติเหตุดังกล่าวก็คงไม่เกิดขึ้นหรือหากเกิดผลก็คงจะร้ายแรงน้อยกว่านี้ ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง นอกจากนี้ แผนผังจำลองการเคลื่อนที่และภาพถ่ายที่เกิดเหตุจากรายงานการตรวจพิสูจน์ที่จัดทำโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นเอกสารราชการที่มีความเชื่อถือและมีการใช้เอกสารดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีอาญาของศาลยุติธรรมตามปกติ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดีได้ขับรถยนต์รับรองยี่ห้อ วอลโว่ หมายเลขทะเบียน ๓ว ๔๘๘๗ กรุงเทพมหานคร ของผู้ถูกฟ้องคดี เพื่อพานายวิจิตร แจ่มใส สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ มาประชุมรัฐสภาที่กรุงเทพมหานคร ระหว่างที่รถวิ่งอยู่บนทางด่วนชั้นที่ ๒ (ปากเกร็ด - บางปะอิน) ผังขาเข้าในเขตจังหวัดปทุมธานี ได้ประสบอุบัติเหตุพลิกคว่ำเป็นเหตุให้นายวิจิตร แจ่มใส และนายกิตติภณ ชูรัตน์ ผู้ติดตามของนายวิจิตร แจ่มใส เสียชีวิต ส่วนนายปกรณ์ ดันโสรัฐประเสริฐ พนักงานขับรถประจำตัวของนายวิจิตร แจ่มใส และผู้ฟ้องคดีได้รับบาดเจ็บ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๓๒๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด และคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๔๑๘/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเพิ่มเติม เพื่อสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้สอบข้อเท็จจริงแล้ว จึงรายงานผลการสอบสวนให้เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรทราบเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๓ โดยมีความเห็นว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นในครั้งนี้มีทั้งหมด ๒ รายการ คือ ค่ารถยนต์รับรองยี่ห้อวอลโว่ คับหมายเลขทะเบียน ๓ว-๔๘๘๗ กรุงเทพมหานคร ได้รับความเสียหาย

/เป็นเงินจำนวน...

เป็นเงินจำนวน ๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท และคาร์วิตาขายบนทางด่วน ซึ่งเป็นทรัพย์สินของบริษัท ทางด่วนกรุงเทพเหนือ จำกัด เป็นเงินจำนวน ๒๓,๑๒๕ บาท รวมค่าเสียหายเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๓๗๓,๑๒๕ บาท และการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่ถือว่าเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎรได้เห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดเสนอ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ด่วน ที่ สผ ๐๐๐๗/๓๖๑๕ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๓ เรื่อง แจ้งผลการสอบ ข้อเท็จจริง กรณีรถยนต์รับรองเกิดอุบัติเหตุ รายงานกระทรวงการคลังเพื่อให้ตรวจสอบ ต่อมา กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลาง ได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๖.๕/๔๖๔๕ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการขับรถโดยใช้ความเร็วสูงมากกว่าความเร็วทั่วไปของการขับรถที่จะควบคุมได้ จึงเป็นการขับรถด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ในระหว่างการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดกรณีดังกล่าว ทายาทของนายวิจิตร แจ่มใส ได้แก่ นางดวงสมร หรือนางสมร แจ่มใส นางสาวจิรวัดสา แจ่มใส และพันตรี สุขญา แจ่มใส ได้มีหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๓ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีขอให้จ่ายค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เกิดจากการกระทำโดยประมาทของพนักงานขับรถ ส่งผลให้นายวิจิตร แจ่มใสถึงแก่ความตาย ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๔ ทายาททั้งสามของนายวิจิตร แจ่มใส ได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง ผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นจำเลยที่ ๒ ต่อศาลแพ่ง เป็นคดีหมายเลขดำ ที่ ๑๔๑/๒๕๔๔ เรียกร้องให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๕ ศาลแพ่ง ได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๕๒๔๕/๒๕๔๕ ให้จำเลยที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี และจำเลยที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีร่วมกันชำระค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นแก่โจทก์ทั้งสามจำนวน ๒๘๖,๐๙๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๔) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ชำระค่าขาดไร้อุปการะให้แก่โจทก์ที่ ๑ จำนวน ๓๖๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๓ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ และชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ ๕,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าวต่อศาลอุทธรณ์ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๐ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น คู่ความไม่ฎีกาคดีถึงที่สุดโดยจำเลยที่ ๒ ในคดีดังกล่าวซึ่งเป็นผู้ถูกฟ้องคดีในคดีนี้ได้ชำระหนี้ตาม

/คำพิพากษา...

คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เป็นจำนวนเงิน ๑,๐๕๕,๘๔๙.๐๙ บาท ผู้ถูกฟ้องคดี จึงได้มีคำสั่งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๕๖๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด กรณีศาลแพ่ง มีคำพิพากษาและศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลแพ่ง คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดทางละเมิดได้รายงานความเห็นการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๑ และคณะกรรมการกลั่นกรองด้านวินัย ได้รายงานผลการพิจารณากลั่นกรองรายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดผู้ฟ้องคดี ต่อเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตามหนังสือ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดี จึงได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ถึงอธิบดีกรมบัญชีกลาง รายงานความเห็นการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดไปยังกรมบัญชีกลาง ต่อมา กรมบัญชีกลางได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิด โดยให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายครั้งหนึ่งจากร้อยละ ๕๐ ของความเสียหาย ๑,๐๕๕,๘๔๙.๐๙ บาท คิดเป็นเงิน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑ และไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณา อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วได้เสนอความเห็นยืนยันตามคำสั่งเดิมให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินให้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรเพื่อให้ความเห็นชอบ ซึ่งประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๑ เห็นชอบตามที่เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเสนอ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๒๑๔๗ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ พร้อมทั้งแจ้งสิทธิในการฟ้องคดี ต่อศาล ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวแล้วแต่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงนำคดี มาฟ้องเป็นคดีนี้

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ตามหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๙๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินมาชดใช้ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำสั่ง ที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพียงใด

/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นอยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่การเรียกร้อยค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ให้นับทบบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ขับรถพานายวิจิตร แจ่มใส สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ และคณะกลับมาจากจังหวัดนครสวรรค์เมื่อมาถึงบริเวณทางด่วนชั้นที่ ๒ (ปากเกร็ด - บางปะอิน) ได้ประสบอุบัติเหตุรถยนต์พลิกคว่ำ เป็นเหตุให้นายวิจิตร แจ่มใส ถึงแก่ความตาย เห็นว่า มาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติการทางพิเศษแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้กำหนดให้รถยนต์อื่นๆ นอกจากรถยนต์บรรทุกที่มีน้ำหนักรวมทั้งน้ำหนักบรรทุกเกิน ๑,๒๐๐ กิโลกรัม หรือรถบรรทุกคนโดยสารและรถยนต์ลากจูงรถพ่วง รถบรรทุกที่มีน้ำหนักรวมทั้งน้ำหนักบรรทุกเกิน ๑,๒๐๐ กิโลกรัม หรือรถยนต์สามล้อ จะต้องวิ่งบนทางด่วนด้วยความเร็วไม่เกิน ๙๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดทางละเมิดว่า ได้ขับรถยนต์โดยใช้ความเร็วคงที่ คือ ประมาณ ๑๑๐ กิโลเมตร ถึง ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง การที่ผู้ฟ้องคดีได้ขับรถยนต์ด้วยความเร็วดังกล่าวย่อมเป็นความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ประกอบกับ เมื่อพิจารณาแผนผังจำลองการเคลื่อนที่และภาพถ่ายที่เกิดเหตุจากรายงานการตรวจพิสูจน์ ที่ ๒/๒๕๔๓ งาน ๔ กองกำกับการวิทยาการเขต ๑ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีจราจร ปรากฏว่า พบรอยล้อรถเป็นทางยาวต่อเนื่องทอดเฉียงทแยงจากพื้นผิวไหล่ทางด้านขวาเฉียงทแยงไปในทางเดินรถถึงสุดไหล่ทางด้านซ้ายติดกับแนวรั้วตาข่ายริมทางด่วน เป็นระยะทางยาวประมาณ ๘๐ เมตร ถึง ๑๐๐ เมตร เชื่อได้ว่าในขณะที่เกิดเหตุผู้ฟ้องคดีได้ขับรถออกนอกช่องจราจร

/และได้พยายาม...

และได้พยายามบังคับรถให้กลับเข้าช่องจราจร แต่ด้วยความเร็วของรถที่ผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความเร็วถึง ๑๑๐ กิโลเมตร ถึง ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุที่รุนแรงเช่นนี้ขึ้น ดังนั้น การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานที่บุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ ถือเป็นกรกระทำประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ทางราชการ เมื่อทนายททั้งสามของนายวิจิตร แจ่มใส ได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นจำเลยที่ ๒ ต่อศาลแพ่ง เรียกร้องให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ต่อมา ศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี และจำเลยที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีร่วมกันชำระค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นแก่โจทก์ทั้งสามจำนวน ๒๘๖,๐๘๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๔) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ชำระค่าขาดไร้อุปการะให้แก่โจทก์ที่ ๑ จำนวน ๓๖๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๓ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ ๕,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ต่อมา ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น คู่ความไม่ฎีกา คดีถึงที่สุดโดยจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ถูกฟ้องคดีในคดีนี้ได้ชำระหนี้ตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เป็นจำนวนเงิน ๑,๐๕๕,๘๔๙.๐๘ บาท แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีคำสั่งตามหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๘๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ แจงให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินค่าสินไหมทดแทนครั้งหนึ่งของร้อยละ ๕๐ ของความเสียหายจำนวน ๑,๐๕๕,๘๔๙.๐๘ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีตามความเห็นของกระทรวงการคลัง เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างประจำของผู้ถูกฟ้องคดีในตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์มาเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๑๔ ปี ย่อมต้องมีความระมัดระวังเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นผู้ขับรถรับรองในกิจการอันเป็นส่วนรวมของผู้ถูกฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดีขับรถด้วยความเร็วถึง ๑๑๐ กิโลเมตร ถึง ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ทำให้เกิดอุบัติเหตุเป็นเหตุให้นายวิจิตร แจ่มใส ถึงแก่ความตาย ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นพนักงานขับรถยนต์ได้ใช้ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นผู้ฟ้องคดีจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ อุบัติเหตุดังกล่าวก็คงไม่เกิดขึ้นหรือหากเกิดผลก็คงจะร้ายแรงน้อยกว่านี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายครั้งหนึ่งของร้อยละ ๕๐ ของจำนวน ๑,๐๕๕,๘๔๙.๐๘ บาท เป็นเงินจำนวน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท จึงเหมาะสมและเป็นธรรมแล้ว ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นหน่วยงานทางปกครอง ย่อมมีหน้าที่ต้องผูกพันต่อการใช้ดุลพินิจที่ผ่านมาของตนในการพิจารณาหรือกระทำการใดๆ

/ก็ตาม...

ก็ตามที่มีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน หากหน่วยงานทางปกครองปฏิเสธการใช้ดุลพินิจดังกล่าว โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ถือเป็นการเลือกปฏิบัติและเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบเป็น คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิดตลอดจนความเห็นของคณะกรรมการดังกล่าวนี้ ที่เห็นว่า การกระทำ ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่ถือว่าเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงนั้น เป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินงานเพื่อให้ทราบ ข้อเท็จจริงว่า มีการกระทำละเมิดและมีผู้ใดจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือไม่ จำนวนเท่าใด อันเป็นขั้นตอนดำเนินการภายในของฝ่ายปกครอง มิได้มีผลโดยตรงต่อผู้ฟ้องคดี ยังไม่มีผลเป็นการก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวังหรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิ หรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด กระบวนการดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อันจะส่งผลให้ ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งอยู่ในฐานะหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐย่อมมีหน้าที่ ต้องผูกพันต่อการใช้ดุลพินิจที่ผ่านมาของตนในการพิจารณาหรือกระทำการใด ๆ ก็ตามที่มี ข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันแต่อย่างใด แต่เมื่อกรมบัญชีกลางโดยรับมอบอำนาจจากกระทรวงการคลัง ได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๖.๕/๔๖๔๕ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ แจ้งผลการพิจารณา ความรับผิดชอบทางละเมิด โดยเห็นว่า ตามพฤติการณ์ผู้ฟ้องคดีขับรถโดยใช้ความเร็วสูงเกิน กว่าความเร็วทั่วไปของการขั้บรถยนต์ที่อยู่ในภาวะที่จะควบคุมรถได้ จึงเป็นการขับรถ ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งที่ ๒๕๖๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิด ทางละเมิดขึ้นมาพิจารณาในชั้นแรก โดยมติคณะกรรมการเสียงข้างมาก เห็นว่า เป็นการกระทำ ละเมิดโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และเมื่อพิจารณาเสร็จแล้วได้ส่งรายงานความเห็น การสอบข้อเท็จจริงให้คณะกรรมการกลั่นกรองด้านวินัยพิจารณาอีกชั้นหนึ่ง และตามหนังสือ คณะกรรมการกลั่นกรองด้านวินัย ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ได้เห็นชอบกับ มติคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดเสียงข้างมากที่เห็นว่า การกระทำ ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดี ได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๕/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ถึงอธิบดีกรมบัญชีกลาง เรื่อง รายงานความเห็นการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เพื่อให้กรมบัญชีกลางตรวจสอบ อีกชั้นหนึ่ง ซึ่งต่อมากรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๓/๑๒๕๑๕

/ลงวันที่ ๒๑...

ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิด โดยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่าย ครั้งหนึ่งจากร้อยละ ๕๐ ของความเสียหาย ๑,๐๕๕,๘๔๙.๐๙ บาท คิดเป็นเงิน ๒๖๓,๙๖๒.๒๗ บาท ตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงมิใช่เป็นกรณีที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเลยหน้าที่โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อันเป็นการเลือกปฏิบัติและเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบและเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วย กฎหมายแต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การพิจารณาของกรมบัญชีกลางไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสโต้แย้งแสดง พยานหลักฐานเพิ่มเติม การพิจารณาของกรมบัญชีกลางจึงเป็นการไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง ตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญในการออกคำสั่งตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ในมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เห็นว่า กระบวนการและขั้นตอนเพื่อพิจารณาออกคำสั่งได้เริ่มจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่ง สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่ ๒๕๖๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดขึ้นมาพิจารณา ซึ่งการพิจารณาของ คณะกรรมการชุดดังกล่าวได้มีการเชิญผู้ฟ้องคดีมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดทางละเมิด ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๐ จึงเป็นการเปิดโอกาส ให้ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๑๕ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย หลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว อุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ประกอบกับ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีมิใช่เป็นข้อที่ได้ ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น จึงเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามระเบียบ ของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่วินิจฉัยว่า การกระทำ ของผู้ฟ้องคดีเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นการวินิจฉัยโดยพิจารณาจากแผนผัง จำลองการเคลื่อนที่และภาพถ่ายที่เกิดเหตุจากรายงานการตรวจพิสูจน์ที่ ๒/๒๕๔๓ งาน ๔ กองกำกับการวิทยาเขต ๑ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยไม่ปรากฏว่ามีหลักฐานการพิสูจน์ใด ให้เป็นที่ยอมรับได้จากสถาบันทางวิชาการพิสูจน์หลักฐานอันเป็นที่ยอมรับและเชื่อถืออื่น ๆ นั้น

/เห็นว่า...

เห็นว่า แผนผังจำลองการเคลื่อนที่และภาพถ่ายที่เกิดเหตุจากรายงานการตรวจพิสูจน์ที่จัดทำโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นเอกสารราชการที่มีความเชื่อถือและมีการใช้เอกสารดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีอาญาของศาลยุติธรรมตามปกติ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ สผ ๐๐๐๕/๒๑๗๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินมาชดใช้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงพิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

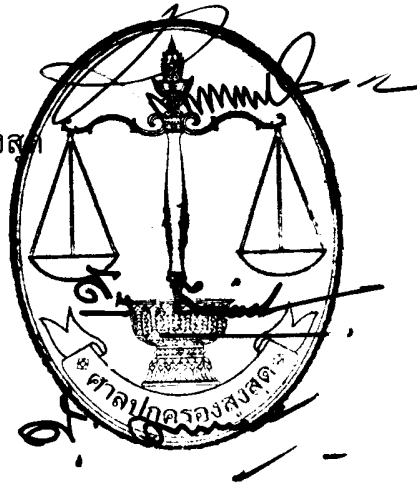
พิพากษายืน

นายพรชัย มั่นศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

W. Dwi

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๒๕-๒๖

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิจิตรต์ รักถิ่น

